

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za osnanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Up ravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Boj za milijone.

III.

Uzrok vse velike materijalne škode, katero ima Cislitvanska vesled pogodbe z Ogersko, je ta, da se pri prvem sklepanji pogodbe ni natančno določilo, kako je preračunati prispevke obeh državnih polovic. Izvestni krogi so se bali, da se razbije znovovani dualizem, in ker Madjari niso hoteli prevzeti nanje spadajočih stroškov, morali smo jih prevzeti mi.

Pri pogajanjih v letih 1868, 1877. in 1887. sukal se je boj okrog tega, kako je na podlagi davčnih dohodkov obeh državnih polovic, glede katerih je vlada predložila jako pomankljiv izkaz za dobo od l. 1860—65., izračunati kvoto. Izkazalo se je že tedaj, da se pravičen ključ na tej podlagi ne da doseči, dasi je bila davčna administracija od l. 1849. do 1867. v obeh državnih polovicah jednótina; a po preteku prvega desetletja nastale so v tem oziru še večje težkote, ker se je v dobi 1867. do 1877. davčni sistem tako v Cislitvanski, kakor na Ogerskem, kolikor toliko premenil. Posamični davki so bili zvišani, drugi znižani in uvedeni so bili tudi novi davki, vsled česar se je, iz začetka vsaj deloma obstoječa analogija mej davki močno predrugačila in ni bilo več možno porazumeti se, katere davke je pri določitvi davčne sile vsake državne polovice sploh pustiti na stran in kateri naj pridejo v poštev.

Pogajanja za kvoto v l. 1877. in 1887. kažejo to jasno. Razprave so bile dolge, govorilo se je mnogo, a dosegle se ni ničesar. Nobena pogajajočih se deputacij ni odnehala; Madjari so na vsak argument, na vsak še tako eklatanten dokaz odgovorili kratko: Non possumus!

Uspeh je bil vedno negativen, a avstrijske vlade so vselej priskočile Madjarom na pomoč in toliko časa pritiskale na parlament in na stranke, da je končno obveljala zahteva Madjarov. Jedini pozitivni sad tega tridesetletnega boja za pravično razdelitev skupnih državnih bremen je spoznanje, da princip, izračunati kvoto na podlagi davčnih

dohodkov obeh državnih polovic, ni pravi, toliko manj, ker hodita obe državni polovici tudi v davčni politiki po popolnoma različnih potih, tako da je tudi individualno primerjanje raznih davčnih vrst zdaj že do cela nemogoče. To velja zlasti sedaj, ko je v Cislitvanski sklenjena korenita reforma davčnega sistema. Po novih davčnih zakonih se uvedejo v nas taki davki, katerim na Ogerskem ni najti analogije, jeden del zemljiškega davka se odkaže deželam, sploh zgođe se spremembe, vsled katerih je npravnost nemogoče, sklepati po davčnih dohodkih na gospodarsko silo obeh državnih polovic.

Po vsem tem je lahko uvideti, da tudi kombinacija davčnih dohodkov s številom prebivalstva, po kateri je avstrijska kvotna deputacija predlagala kvoto 42:58, ni dosti vredna, da tudi to ni prava pot v dosego pravične razdelitve skupnih državnih stroškov. Predlog avstrijske kvotne deputacije je samo dragocen kot dokaz, da je politične kroge prešinilo prepričanje, da je neizogibno potrebno, dobiti novo podlago za izračunanje kvote.

Dobiti se pač da, če že absolutno ni mogoče, doseči tudi glede razdelitve bremen take paritete, kakoršna velja glede koristi, katero imata obe državni polovici od skupnih državnih naprav; žel, da ni upanja, da bi se Madjari s to mislijo sprijaznili. Pravična uredba prispevkov je mogoča na isti način, na kateri je urejena na Nemškem. Tam obstoji za vse države in državnice jedno skupno finančno ministerstvo, katero pobira za skupne državne potrebščine posebne davke, dočim se vsi drugi davki stakajo v blagajnice posamičnih držav. To bi se dalo tudi v nas uvesti, ko bi hoteli Madjari v to privoliti, a upanja ni nič. Madjari čuvajo svojo samostalnost kar najskrbnejše in pazijo le, da bi jo še razširili, da bi kolikor možno zrahljali ali pretrgali vezi, katere jih vežejo na Cislitvansko, pozabljajoč pri tem popolnoma, da je vodilna ideja pragmatične sankcije, katero smatrajo za fundament svoji neodvisnosti in samostalnosti, prav neločljiva zveza vseh pod žezlo habsburško-lotarinške dinastije spadajočih kraljestev in dežel, tisti zgodovinski „indivisibiliter et inseparabiliter“.

čegar logična posledica je realna, ne personalna unija.

S tem smo izpolnili svoj namen, in pojasnili, v kolikor je to možno v političnem listu, boj za kvoto, katere je bistvo in najvažnejši del pogodbe z Ogersko, dasi so tudi vsi drugi deli velike važnosti, zlasti bančno vprašanje. Iz teh pojasnil je evidentno, da je določitev kvote zgolj politično vprašanje. Kvota se še ni in se v sedanjih razmerah sploh ne da določiti na podlagi gospodarskih razmer, kvota ni sad finančno-znanstvenih studij, nego zgolj in jedino vprašanje politične moči jedne in druge združenih držav. Kolikor močnejša je katera, toliko manj plačuje.

Slovanskega življa na Primorskem boj za obstanek.

(Dalje.)

Po Spinčiču sta govorila poslanca Rizzi v laškem, dr. Žitnik v slovenskem smislu, na to je vladni zastopnik Czapka čital dolgo in jako pristransko poročilo o dogodkih na Primorskem, za njim pa so govorili poslanci: Lenassi, Biankini in dr. Pfersche. Potem je prišel na vrsto posl. dr. Ferjančič. Njegov govor se glasi:

Visoka zbornica! Pri ogromnem materijalu, ki se je znosil doslej v podporo predlogov od dosedanjih gubernikov te (desne) strani, ne bilo bi potrebniti, vzroka, da se udeležim i jaz te razprave, ako bi me ne silila k temu okoliščina, da visoka zbornica nima iz Trsta na tej (desni) strani nobenega zastopnika več, dasi ga je imela dolgo vrsto let, in je zato naša dolžnost, da zastopamo osiroteli tržiški narod.

Predlogi imajo namen, opozoriti vlado na abnormalne razmere v Primorju. Da so razmere res abnormalne, o tem je prepričana vsa javnost. Toda gre se zato, da tudi državni zbor izpove, da ne dovoljuje več vladi, leno in mirno gledati te razmere. Tržiškimi zastopnikom bi bilo seveda ljubše, da ostane le pri njihovi interpelaciji in pri odgovoru,

LISTEK.

Vaški svetnik.

(Humoreska. Spisal Svatopluk Čech.)

(Dalje.)

Jedenkrat je prišel domov s polja, kjer ga je majhno, ozko zemljišče z najlepšim zardevanjem maka nazivalo gospodarja. Mirno, z blaženim nasmehljajem je stopal proti domu. Kamorkoli se je obrnil, vse je cvelo, dehtelo, pelo in trepetalo od razkošja; zdelo se mu je, da se narava le nad njim tako radostí. Končno je prišel do lesenega mestiča, ki je vodil preko širokega, čistega potoka v vas. Nakrat se je ustavil. Na drugem bregu, prav pred stanovanjem tete Žafrankove, je stalo vitko dekletu v rudečem, nekoliko izpodreanem križu na perilniku ter je zrl izpod okrogle dlani tja na polje. Imelo je okrogel obrazek, v bradi jamico, krasni lici, usta sveža kakor grahov cvet, pa plave lase, ki so se ji usipali na ramena. Fabijan je povesil oči. Toda iz vode potoka so se svetile njene drobne nožice, izgubljajoče se v senci njenega krila. Dvignil je oči proti nebu ter šel dalje svojo pot. Ko pa se je čez nekaj časa — zakaj ne vem — ozrl, videl je, da je dražestna prerica v veži kože Žafranke.

Drugega dne, pri shodu Fabijanovega društva, je dejal Fabijan mej drugim teti Žafranki: „Slišal sem, da imate pri sebi neko punico.“

„Ob, Liduško...! Nu da, siroto svoje pokojne sestre. Preselila se je k meni. Kaj naj storim? Preživiti jo moram.“

„To je dobro delo, zares. Toda ljuba teta, človek ne živi le od kruha, nego tudi od Božje besede!“

Te besede je irgovoril kakor ostro očitaje. Takoj je spoznala teta, v čem se je zagrešila. Hotela se je torej opravičiti ter je dejala: „Mladc, nespametno bitje je pač!“

„Prav radi tega,“ je odvrnil Fabijan s povdankom, „prav radi tega! Dak'è je v letih, ko ji angelj varuh s svojimi pruti ne more več sam pomagati. Tiroč zanjki preti nedolžnosti. In če se dekle pregreši — kdo bi se moral radi tega pred Bogom najbolj zagovarjati?“

V naslednji skupščini že je prišla teta v spremstvu Liduške. Fabijan jo je poplačal zato s hvaležnim pogledom. Ta večer je bil nenavadno zamaknjen v molitev. Litanijske Matere Božje je molil s toliko brumnostjo, da se je utisnila vsaka njegova beseda v srce poslušalk, da, celo gluhi Barbi je zaplesala po velih licih od radosti velika solza prav tako, kakor pleše rosa po uvelem listju. Pri slovesu

je podal — česar prej ni storil nikdar — vsaki svojo desnico. Tudi Liduški je stisnil roko prav toplo.

Pri slovesu, po shodu, po tem sestanku z Liduško se je poslovil Fabijan še ganljivejš. Pristopil je k Žafranki, jo objel ter poljubil; potem je poljubil Urško, Duraško, da, celo suhih ustnic škrbaste Barbe se ni zbal. Nato pa se je približal odprtih rok tudi — dekletu; nu, Liduška je odskočila ter si s predpasnikom zakrila obrazek. Fabijanu so roke omahnile, malo je zardel, namršil jezno obrvi — toda rekel ni besedice.

V naslednji skupščini pa je v ogojevitem govoru grajal posveto prevzetnost in nečimernost; dokazoval je, da je lepota telesa ničvredna ničevost, ki postane kmalu grda in črna, jalov cvet, ki preko noči usabne in odpade; potem je sikal žalostno bodočnost onih, ki svojo dušo obračajo od nebeških stvarj k posvečnim ter je predčeval svojim poslušalkam v slikah grozne peklenke muke, ki bi bile vredne domišljivosti kakoga Breughella. Ko pa se je pri tem slučajno ozrl na Liduško ter videl, kako se mučijo njena usta, da od dolgočasnosti ne zavezajo, tedaj je vskipeła njegova jeza v vsej grozi. Ostro je ukoril mlado grešnico. Tistikrat se je od svojih zvestih ovčič ni poslovil s poljubi.

Navzlic tem in drugim pregrebam Liduške, ki

latrari smo čuli predčerašnjim. Bilo bi jim ljubše, če bi stvar s tem zaspala. Ker pa so se postavili predlogi, ostanemo pri njih ter bomo za nje tudi glasovali. Ker so gospodje (tržaški) tudi izjavili, da bodo glasovali za nujnost predloge, tedaj nima nobena stranka vzroka, da bi glasovala proti nujnosti. Italijanski zastopniki odbijajo odgovornost za odnošaje v Primorju; odbijajo jo seveda tudi imenom svojega naroda. Isto storimo tudi mi za svoj narod. Vendar pa mora biti nekdo za te odnošaje odgovoren. In ako zasledujemo krivce, pridemo tja, kamor so nas vodili govorniki te (desne) strani že nešteto krat. - Vladni zistem je, ki je te odnošaje v Primorju zakrivil in rodil. Vladni zistem krivičimo teh razmer, vladni zistem krivičimo zlodejev, ki so se dogodili tam doli.

Vladni zistem ni brzdal italijanskega naroda, nego je istemu dovolil vse. Slovane pa je pritiskal k tlov. Slovani pa se razvijajo, se v narodnosti svoji zavedajo ter ne trpe več tlačenja. Otkod praske in vse v zadnjem času pojavljajoče se prikazni.

Gospoda italijanskega jezika toži o nasilstvih Slovanov. V svoji interpelaciji so segli celih 15 let nazaj, ker so v sedanosti našli premalo, da bi mogli svoje pritožbe utemeljiti. To so povdarjali govorniki že pred menoj. Gospoda se pritožuje, da ni več tistih idiličnih časov, ki so bili pred 15 leti. Jaz to razumem, in stvar je povsem jasna. Pred 15 leti so bili Slovani v svojem razvoju in v svoji narodni zavesti še daleč zadej; pred 15 leti so se Slovani pustili še pestiti ter so resignirano poljubljali roko, ki jih je tepala. Sedaj pa, ko so po preteklu 15 let toliko napreduvali, sedaj ne trpe nikakega pritiska ter pokažejo svojo zatiralnico vrata. In zato toži italijanska gospoda o slovanskih nasilstvih. Tožbe o nasilstvih pa so dale prav v času, ko so dobili pri naslednjih držav. volitvah Italijani, ki so v Primorju v manjšini, od 15 mandatov 11 (Čujte!) in samo 4 so prepustili slovanski večini. Če torej toži manjšina o nasilstvih, je to nezavestno zavijanje dejstev. Čas je tedaj, da naredimo temu lamentiranju, katero smo čuli iz interpelacije, in tiradam, katere smo slišali danes, dostojen konec.

Res je, da so volitve slovansko ljudstvo v Primorju zaburile, je spravile v obup, res je, da ni bilo do volitev prav nikakih neredov. Vse je le posledica dejstva, da je denar, brutalna sila in očitno sleparenje doneslo pri volitvah rezultat, kateri leži pred vami.

Slovenski narod v Trstu je imel, kakor že omenjeno, od 1873. leta svojega poslanca. Do zadnjih volitev je imel Trst samo 4 mandate, od katerih so imeli Slovenci jednega. Sedaj pa, ko ima Trst 5 mandatov, vzeli so si Italijani vse. Ali more ostati narod pri takih dejstvih, pri zavesti, da so se posluževali Italijani pri volitvah največjega zaničevanja vrednih sredstev v dosego namena, ali more ostati narod miren in vdan v svojo usodo? Tak narod bi bil obžalovanja vreden, ki bi brez ugovora trpel take krivice. (Tako je!)

so nedvomno kazale, kako strašno posvetca in lehkomyšelnost je, posvečal je Fabijan njenemu dušnemu blagru največjo skrb. Ukazal je Žafranki, naj pazi na punico liki na zaklad, katerega ji je Bog zaupal, pa zabrani naj ji vsako občenjo z drugimi dekletali ali pa celo s fanti. On sam je svaril dekleta z ljubeznivo prijaznostjo, naj bo čednostna in pobožna ter jo resno opominjal, naj se varuje greha. V svoji gorečnosti ni odnehal, dsi je kazala Liduška le hladno ravnodušnost in celo trmoglavost, nikdar pa ne otroške zaupljivosti in vdanosti, kateri bi bil za svojo očetovsko skrb vsekakor zaslužil.

Nekega popoldneva pa je prišel Fabijan k Žafranki ter jo je nagovoril z ganljivim glasom tako-le: „Ljuba teta! Nocoj se mi je prikazal sv. Fabijan ter me pozval, da grem k njegovim svetinjam v B. na božjo pot. Po želji svojega patrona pojdem še danes na daljno potovanje. Zato pa prihajam k vam z neko prošnjo. Vrnem se še le v 2—3 dneb. Da me ne bo kak zlobnež mej tem okradel, dovolite svoji Liduški, da spi teh par dnij v moji koči! Do ji ne bo dolgčas, pustil sem ji ondi nekaj pobežnih knjig in nekaj jedil. Vi pa le ostauite doma!“

Teta je v to prav rada privolila ter je Fabijana še malo spremila. Na poti skozi vas se jima je pridružilo še nekaj izbranih ter so spremili romanja do bližnjega križa. Tam se je poslovil ter presunil z ganljivim nagovorom nežno čuteče sestre do solz. (Dalje prih.)

Najgrša sredstva, katera so se uporabljala mej volitvami, so v protestih dokazana. Ves magistratni sparat je deloval, da pripravi in izvrši volitve tako, kakor so se izvršile. V magistratovi roki je bilo, kdo — zlasti v III. in v občni kuriji — dobi volilno listino. In prav za ta dva razreda se je šlo, ker za ostale ni slovenska stranka niti kandidirala. Reklamacije so bile v Testu naravnost nemožne; ako je kdo hotel pogledati volilne listine, kar je po zakonu dovoljeno, mu tega neki uradnik niti dovolil ni. Tako se je zgodilo, da ni prišlo velikonoštevilno Slovencev tržaškega ozemlja v listo volilcev, zlasti iz V. kurije, baje zato, ker ni bilo dokazano, da so dotičniki prebivali ondi 6 mesecev, dasi so bili nastanjeni ondi 10, 15 ali celo 20 let. (Čujte!) Toda kaj se je zgodilo? Slovencev niso sprejeli, pač pa so prišli vsi italijanski volilci.

V Trstu štejejo 25.000 italijanskih podanikov; ako vzamemo, da ima izmej teh 5000 volilno pravico, meniam, da ne pretiravamo. Tako se torej s pravico trdi, da so bili sprejeti vsi italijanski volilci, oni pa, o katerih se je vedelo, da bodo glasovali proti Italijanom, niso bili sprejeti v volilno listino. (Govornik navaja slučaj, da odličen Slovenec ni dobil volilnice, pač pa jo je dobil italijanski delavec, stauujoč nad njim.)

24 postrežčkov je bilo najetih, da so raznašali brez instrukcij in odgovornosti volilna pooblastila za V. kurijo. Dobili so pač take instrukcije, da jim slovanskih adresatov ni treba najti. 4 teh postrežčkov so se tako opili, da so jim odvzeli legitimacije, katere so potem po svoje izrabljali. — Kako so grozili delavcem, kako so jih podili iz služb, jim jemali in izpolnjevali certifikate, kako so kupovali glasovnice, o tem ne govorim dalje. Koastatujem samo, da je vladal strašnu terorizem; to je potrdil danes tudi vladni zastopnik, ki je povedal, kako so v Trstu podili s trga cvetličarke in mlekarice, ker so bile iz slovenske okolice, in da so jim prepovedali še nadalje prodajati po mestu. Tako predrzni in teroristični so bili mestni organi. Vladni zastopnik je navedel veliko število slučajev, katere so zagrešili Slovani proti Italijanom. Vprašal sem ga, mu je li znan slučaj učitelja iz Barkovelj. Ta učitelj je pretepel nekega otroka do krvi, ker je zaklical: „Živio Nabergoj!“ (Klici: To je bilo drugače!) Ta učitelj morda ni obtožen, pač pa se je začela proti učitelju že preiskava, kar posnemam že iz aktov. Dotični učitelj je tudi razdelil pozive mej svoje italijanske učence, katere naj izroče svojim čestom. (Čujte!) (Dalje prih.)

V Ljubljani, 21. maja.

Adresna debata. Tesni prostor našega lista nama brani, poročati o adresnih razpravah v gospodski zbornici in o adresnem odseku tako obširno, kakor bi radi. Omejiti se moramo na golo konstatiranje faktov. Gospodska zbornica je imela včeraj sejo, v kateri je začela zbiravo o adresi, za katero se je konservativna stranka zjediniła s srednjo stranko. V imeni takozvanih ustavovercev je Chlumecy se izrekel zoper adreso, ker odobrava jezikovne naredbe in zahteva federalizacijo države. Grof Falkenhayn je adreso odobral. Ministerski predsednik grof Badeni je krepko in z neko uchem zagovarjal jezikovne naredbe, grof Kuefstein se je izrekel v smislu klerikalizma, baron Scharschmidt pa je nastopil proti jezikovnim naredbam. Gospodska zbornica je odklonila minoritetni predlog in odobrila adreso, katera odobrava jezikovne naredbe in zahteva avtonomijo kraljestev in dežel. — V adresnem odseku poslanske zbornice so razen dra. Ferjančiča govorili še poslanci dr. Hochenburger, grof Falkenhayn, Kiesewetter, Parisch, Schücker, grof Pininski, Pergelt, Lupul, grof Stürgkh in vitez Madeyski.

Večina in vlada. Odnošaji mej večino in vlado niso najboljši. Vlada neki samo želi, da bi se o adresi ne razpravljalo v zbornici. Ne ugajajo jej one določbe načrta večine, ki se tičejo deželne avtonomije in šole. Izvrševalni odbor večine je pa vzlic temu sklenil, da morajo vsi govorniki desnice posebno naglašati deželno samoupravo in potrebo, da se šolska postavodajja izroči deželnim zborom. Nahajajo se v večini tudi moči, ki niso za strogi federalizem, in ni gotovo, da bi hoteli plesati po piščalki izvrševalnega odbora. Ves položaj je še nekako nejasen. Izključeno tudi ni, da pride še do kake preesnove strank, vsaj vlada deluje na to.

Jezikovno vprašanje. Nekateri vladni listi priznavajo, da bi bilo najbolje rešiti jezikovno vprašanje postavodajnim potom, a poprej bi se morale o stvari posamične narodnosti sporazumeti. Vladi posebno ni po volji, da češki poslanci ugovarjajo izvrševalnim predpisom in prete z opozicijo, zato bi pa rada sedaj jezikovno vprašanje kako izročila parlamentu, naj je sam rešuje in nosi odgovornost. Od državnega zbora pa ni pričakovati rešitve te stvari, ako bi nanj ne pritiskala kaka odločna vlada. Nemci bodo hoteli imeti nemški državni jezik, če-mur se morajo Slovani upirati. Poljaki, Čehi in Dalmatinci bodo pa ugovarjali kompetenci državnega zbora, češ, stvar spada v deželne zbornice. Nemci se sedaj navdušujejo za rešenje jezikovnega vprašanja postavodajnim potom, a le zato, ker mislijo, da taka rešitev ni izvršljiva.

Občinske volitve v Libercih. Te dni so se vršile občinske volitve v Libercih. Voljeni so sami prusofilski narodni Nemci. Nemškoliberalna stranka si ni upala postaviti svojih kandidatov.

Volitve na Hrvatskem so se začele dne 19. t. m. Prvi dan je voljenih 30 vladnih privržencev in 10 opozicijonalcev. Vzlic silnemu pritisku od vladne strani, je opozicija pridobila ta dan šest mandatov. Ban ne kandiduje.

Pritisk pri volitvah na Hrvatskem je velikanski in presega pritisk pri volitvah na Ogerskem. Ne le, da so zaprli mnogo opozicijskih agitatorjev pod pretvezo socializma, temveč celo opozicijskih oklicev ne puste razširjati. V vse občine, koder je kaj opozicijonalcev, poslali so vojakov, za kar je občina morala takoj plačati 1600 gld. Opozicijskim kandidatom se je preprečilo potovanje po okrajih, v katerih kandidujejo. Več uplivenjših opozicijskih oseb na kmetih je dobilo strog nalog, da se pri njih ljudje ne smejo zbirati. Njih hiše morajo biti po deveti uri zaprte in v njih ne sme goreti nobena luč. Olvetnika Mazuro so zaprli, ker je hotel v Tehelju imeti volilni shod. Več opozicijskih volilcev so obsodili v krajši zapor, katerega so morali nastopiti dan pred volitvami.

Premirje. Turčija ni posebno rada privolila v premirje, a so jo prisilile velevlasti. Do sedaj je sultan imel najboljšo oporo v Nemčiji in Rusiji. Boji se izgubiti naklonjenost teh dveh držav. Nemški cesar in ruski car sta sultanu te dni častitala k uspehu turškega orožja, in ob jednom izrekla željo, naj se vojevanje takoj ustavi. Sultan je takoj razumel, če ne jenja, da se mu je bati sile. — Turki se v Tesaliji tako vedejo, kakor bi mislili za zmirač ostati v deželi. Z veliko, za Tarke nenavadno hitrostjo so vsa upravo v Tesaliji na turški način organizovali. Mi mislimo, da se Turki motijo, če menijo, da jih Evropa pusti v Tesaliji. Če z lepa ne ostavijo dežele, jih bodo pa prisilili. Če se bodo upirali, bodo Turci v te dosegli, da velevlasti začno bolj simpatizovati z Grško.

Na Kreti je še blizu 900 grških vojakov, ki se danes ali jutri odpeljuje v domovino. Potem ostane na tem otoku še 300 prostovoljcev, a tudi poslednji drugi teden odidejo v domovino. Tako se neslavno in žalostno konča ekspedicija, ki se je bila tako slavno začela in dala povod nesrečni vojni. Kako se sedaj uravnajo razmere na Kreti, se ne ve. Po deželi vlada velik nered. Oblastev ni nobenih. Evropske čete varujejo le nekatera posamična mesta. Po odhodu Grkov se je bati kacih neredov, posebno ko bode Turčija nahujkala mohamedance, da bode potem pod pretvezo vzdržavanja reda in miru, mogla na Kreto poslati vojakov. Velevlasti jej bodo zahtevo težko odbile, ker same nečejo poskrbeti za dovoljno vojaško moč.

Iz občinskega sveta ljubljanskega.

V Ljubljani, 21. maja.

Občinski svet ljubljanski imel je sinoči izredno sejo, katere se je udeležilo 20 občinskih svetovalcev. Otvorivši sejo, naznanil je župan Hribar, da glasom dopisa c. kr. deželnega predsedstva naučna uprava za sedaj odklanja projektovano premestitev botaničnega vrta. Kakor znano, dovolila je bila mestna občina v svrhu nameščenja botaničnega vrta pod Tivoli 10.000 m² sveta brezplačno in tudi dežela je pripravljena dati primeren prispevek. Mestni zbor vzel je poročilo na znanje ter prepustil gosp. županu nadaljnje korake v tej zadevi.

Obč. svet. dr. Majaron oglašil se je potem za nujni predlog. Za Češko in Moravsko izdale so se jezikovne naredbe, katere so Čehi, a tudi ostali Slovani pozdravili z zadovoljstvom, čeprav narod češki s temi naredbami ne more biti povsem zadovoljen. A na drugi strani nebuja se zahteva teh naredb mej Nemci umetna ogorčenost, ki utegne ven-

